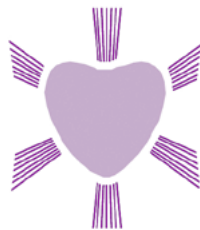

SRDÍČKO

ročník XXIII.
22. 12. 2019

5

ADVENTNÍ ZAMYŠLENÍ

Milí bratři a milé sestry, prožíváme Advent. Je to čas, který má své kouzlo, čas, kdy nás Bůh obdarovává zvláštními milostmi, kdy nás svolává jako svoji rodinu, jako svoje milované děti, aby nás láskyplně obdaroval tím nejdražším, co má: svým milosrdným Synem Ježíšem. Liturgie zpřítomňuje toto ohnisko světových dějin, roráty pak volání Izraele po příchodu Mesiáše, do něhož národ skládal své naděje. On má moc proměnit dějiny, až přijde... Toto volání obrací i naše zraky k nebi v naději, že „rosa“ bude dána i nám. Advent je zároveň „časem Panny Marie“, časem, kdy se blížila její hodina. Jen rozjímáním můžeme pronikat do toho, co prožívala v srdci: s jakou radostí a s jakou touhou očekávala chvíli, kdy bude objímat v náručí Božího

Syna. Maria nás přivádí k hlubšímu chápání tajemství: NEKONEČNÝ BŮH se stal člověkem. Pokud je to člověku „dáno“, pak prožije hluboký úžas. Takový úžas prožíval svatý František, byl jím uchvácen svatý Antonín – proto bývá znázorňován s Ježíškem v náručí. Byl jím uchvácen i Jan Duns Scotus, který je malován u psacího stolu při spisování teologického díla a před očima se mu zjevuje Panna Maria s Ježíškem. Světce to vede k modlitbě: Bože, ty tolik miluješ svět, že dáváš svého jednorozeného Syna! I my se vypravujeme na cestu, jdeme vstříc tvé lásce.

Milí farníci, přeji vám milostiplné prožití zbývající adventní doby, a všem vám žehnám.

br. Ignác OFM

VÁNOČNÍ POŘAD BOHOSLUŽEB

24. 12. 2019 Husovice 16:00, 24:00, Soběšice 22:00

25. 12. 2019 Husovice 7:30, 10:00, 18:00, Soběšice 8:45

26. 12. 2019 Husovice 10:00, 18:00, Soběšice 8:45

31. 12. 2019 Husovice 17:00, Soběšice 7:00

1. 1. 2020 Husovice 7:30, 10:00, 18:00, Soběšice 8:45

LIDÉ FARNOSTI: ADAM HRUBEŠ

Je mi 13 let a do husovické farnosti chodím se svou rodinou od malička. Pravidelně tu ministruji, jinak do Husovic taky chodívám na Orlovnu hrávat fotbal. Sport mě baví – spolu se starším bratrem si rádi zahrajeme tenis nebo squash. Kromě toho zpívám v pěveckém sboru Kampanela, s nímž zrovna připravujeme vánoční koncert. Hodně se taky zajímám o dopravu, protože bych se jednou rád stal řidičem tramvaje a jezdil s historickým vozem, který tu v Brně máme.

Asi před čtyřmi lety se mě Míša Kummer zeptal, jestli bych nechtěl v našem kostele ministrovat, a od té doby oblékám albu pravidelně. V Husovicích mě v lavici najdete pouze v případě, že jsem nemocný. Ministrování je pro mě důležité – hlavně skrze služby, které vykonávám a podle nichž každý ministrant dostane svůj barevný křížek vyjadřující jeho funkci. Já jsem v současné době oltářník, takže se starám o kalich. V neděli taky rád čtu, což je další služba, již se snažím dělat pravidelně.

Společně s ministranty trávíme čas i mimo kostel – jezdíváme na brigády do Hájků, kde třeba sekáme dříví nebo pomáháme s čímkoli, co je zrovna potřeba, a v létě pak na farní tábor. Tam se kromě ministrantů potkávám i s dalšími svými vrstevníky.

Velkým zážitkem pro mě bylo ministrování v Praze na jáhenském svěcení bratra Kapistrána. Sice jsem tentokrát neměl na starost žádnou službu, protože nás ministrantů tam bylo spoustu, ale i tak jsem to pěkně prožil, navíc kostel Panny Marie Sněžné je opravdu krásný. Jinak není moc příležitostí, abych ministroval i jinde než v Husovicích. Když jsem jednou za čas v jiném kostele, tak jdu do lavice a pozoruji tamní ministranty, jak jednotlivé služby dělají. Někde jsem viděl, že ministrují i holky. Říkal jsem si, že by se to mohlo zavést i u nás...

Zapsala Veronika Čermáková

PROSLOV O. BISKUPA VÁCLAVA MALÉHO NA LETNÉ DNE 16. LISTOPADU 2019

I já děkuji, že jste přišli. Nebudu mluvit o listopadu 89. Žijeme v jiné době, v jiných časech, ale přesto je dobré poukázat na to, co otravuje naše společné ovzduší.

Politická kultura je na úbytě. Hrubne. Mluví se o rozdělené společnosti, ale proč je společnost rozdělená? Protože ji ponoukají ti, kdo rozdělují. Rozdělují tím, že se podbízí, že používají laciná hesla, že dokonce se rozhodnou k líbivým rozhodnutím, která jsou potom na úkor budoucnosti. V těch nejvyšších patrech naší politiky se nacházejí technokraté moci, o nichž nevíme, co si myslí, protože to jsou mluvící hlavy zcela v rukou PR poradců. V těch výšinách jsou také lidi, kteří kumulují moc politickou, finanční i mediální a množí se útoky na média, pokud se pokusí poukázat na žhavá témata. Účelem našeho setkání není, abychom hanobili, abychom pošlapávali nebo uráželi, ale abychom podpořili úsilí o skutečně právní stát, aby byla respektována a uskutečňována rovnost před zákonem pro každého: pro mocné i bezmocné. Sešli jsme se proto, abychom obnovili ideály. Abychom obnovili především úctu

k důstojnosti člověka a úctu k pravdě, protože to je kořen, abychom dobře využívali svobod, které poskytuje demokratické zřízení. Zároveň jsme se sešli proto, abychom dali svému životu také duchovní rozměr. Nejen horizontála, ale také vertikála je zapotřebí. Vidět okolo sebe, vidět dopředu, vidět i za sebe. Ekonomická změna automaticky neznamená, že se stáváme lepšími. Převažuje pragmatismus a otázka co za to. Ale my nechceme prožívat takto zúžený život, že bychom se na všechno a při všem ptali, co za to, ale stáváme se a chceme se stávat lepšími. Začneme důvěřovat a nebudeme jenom pochybovat, jenom přihlížet. Dovolím si citovat Tomáše Garrigue Masaryka: „politika je založena na humanitě“, a o to usilujeme i my občané. Chceme být pokojnou silou a nastavit zrcadlo těm, kdo zneužívají moc.

Na závěr bych chtěl říci, přátelé, nejsme děti, aby nás někdo vodil za ručičku, nejsme stádovité ovce, aby nás někdo posouval jen tam, kde jsou jeho zájmy, ale my jsme tady, jako vzpřímení občané, kteří mají hlavu vzhůru. A o to se nadále snažme. Děkuji.

CÍRKEV NA CESTĚ KE SVOBODĚ

Na závěr cyklu věnovaného osobnostem z řad katolické církve, jejichž osudy se staly nedílnou součástí boje proti komunistické totalitě, vzpomeneme na muže, kterého snad ani není třeba připomínat. Promlouvá k nám dodnes svým klidným, ale naléhavým hlasem, kterému porozumí každý člověk věřící i nevěřící, který porozumět chce.

Václav Malý

Listopadové události roku 1989 jsou spojeny s řadou vynikajících osobností, které svoji odvahou v době komunistické totality 70. a 80. let přispěly k tomu, že náš národ ani v této bezútešné době neztratil svoji páteř a tvář. Nejznámější z nich byl bezesporu Václav Havel, pozdější prezident, jehož životní příběh si dodnes s úctou připomínají lidé prakticky po celém světě. Je tu ovšem i několik dalších postav, bez nichž by průběh tehdejších událostí asi vypadal trochu jinak. Na jednom z nejčelnějších míst stojí moderátor všech tehdejších hlavních demonstrací na pražském Václavském náměstí a na Letné, Václav Malý, jehož jméno však zpočátku znali jen pravidelní posluchači komunisty zakázaných rozhlasových stanic Svobodná Evropa, či Hlas Ameriky. Pro většinu ostatních bylo velké překvapení, kde se vzal tento skromný člověk, zcela odlišný od „uměleckých“ hvězd nejrůznějších estrád vysílaných v tehdejší normalizační televizi. A jak dovedl svým uměřeným projevem zvládat mnohasettisícový dav lidí žada-

jících návrat svobody a demokracie do naší země. A ještě větší překvapení bylo, když na otázku o svém povolání odpovídal, že je katolický kněz. Jeho jméno tak znala po několika dnech téměř celá země. Jeho osudy však, především pro jeho skromnost, už jen málokdo. Připomeňme proto alespoň v krátkosti to nejpodstatnější.

Václav Malý se narodil 21. září roku 1950 v Praze. V devatenácti letech začal studovat bohosloveckou fakultu v Litoměřicích. Kvůli kritice kolaborantského hnutí *Pacem in terris* (jehož cílem bylo podryvání církevních autorit věrných Vatikánu) mu hrozilo, že nebude moci být vysvěcen na kněze. Díky zásahu kardinála Tomáška se sice v roce 1976 knězem stal, ale po podpisu Charty 77 (a krátkém působení na farnostech ve Vlašimi a Plzni) mu byl státní souhlas s výkonem kněžské služby odebrán. Od roku 1979 se angažoval ve Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných (VONS), který poskytoval praktickou pomoc vězněným disidentům. Kvůli své práci pro VONS byl už téhož roku zatčen a vyšetřován kvůli podezření

z podvracení republiky. Po propuštění ze sedmiměsíčního vězení se stal topičem. Jako kněz však tajně působil dál, navštěvoval věřící, sloužil mše a pomáhal disidentům, především těm mimopražským, kteří byli snadným terčem orgánů komunistické Státní bezpečnosti (StB). V letech 1981–1982 byl mluvčím Charty 77. Pro svoji odvahu byl až do listopadu 1989 neustálým cílem pozornosti StB. Po sametové revoluci se v roce 1990 vrátil k duchovní službě, nejprve ve farnosti sv. Gabriela, později u sv. Antonína v Praze-Holešovicích. V roce 1996 se stal kanovníkem pražské metropolitní kapituly a téhož roku byl povolán i na biskupský stolec jako světitel biskup pražský. Konsekrován byl v listopadu 1997. Jako své biskupské motto si zvolil slova „pokora a pravda“.

Historie, mající někdy ráda zkratku, si bude pana biskupa Malého možná připomínat především jako „moderátora z Letné 1989“. I když jde o značné zjednodušení, svým způsobem to má svoji logiku a také symboliku. Ona Letná v listopadu 1989 byla totiž orámována dvěma momenty, jejichž přesah si uvědomujeme vlastně až v dnešní době. Prvním z nich byla chvíle, kdy Václav Malý na demonstraci představil dva poněkud netradiční „vystupující“, totiž policisty zasahující proti studentům na Národní třídě, kteří se přišli za své násilí omluvit. A požádal oněch tři čtvrtě milionu lidí, aby na ně nepískali, ale odpustili jim. A navíc se ještě celá Letná pomodlila pod jeho vedením Otčenáš na usmíření. Druhým momentem

bylo vystoupení člověka, který svoji řeč postavil na vymyšlených údajích. Proti tehdejšímu komunistickému režimu bylo možné vznést tisíce podložených právních či mravních obžalob, on se však fakty neobtěžoval, a svá tvrzení o úpadku naší tehdejší společnosti postavil na číslech, která si právě vymyslel, jak se následně pochlubil řadě svědků. Tím vystupujícím byl jistý inženýr Zeman. Po 30 letech je z kněze-disidenta Václava Malého biskup, který zůstal člověkem skromným, nadále bojujícím za všechny nejzranitelnější – lidi pronásledované kdekoli na světě, či lidi vyřazené ze společnosti, včetně té naší. A z inženýra Zemana je prezident, který zůstal lhářem.

Pan biskup Malý prokázal celým svým životem neobyčejnou odvahu při službě Bohu a svým bližním. V době komunistické normalizace byla uvězněna či jinak perzekvována i řada dalších duchovních, kteří zaslouží rovněž velkou úctu. Ale biskup Malý se přece jen něčím vymykal. Svůj boj proti komunistickému zlu (a obecně proti jakémukoli zlu) totiž neomezoval jen na otázku náboženských svobod, ale do středu svého zájmu postavil člověka pronásledovaného – bez ohledu na jeho vyznání. I to je důvod, proč biskupu Malému opět po 30 letech aplaudovala zaplněná Letná. I to je důvod, proč v současnosti představuje Václav Malý, ač jen biskup „pomocný“, pro řadu lidí nevěřících i věřících hlavní duchovní a mravní autoritu v naší zemi.

Jan Čermák

ANKETA

V listopadu jsme si připomínali třicáté výročí sametové revoluce. Proto se v anketě tentokrát ptáme: jak tato událost proměnila víru u nás?

„Revoluce přináší víc nespravedlností a křivd, než dobra! Nic takového raději nechtějme!“ Tak jsem si zapamatoval, co kdysi k mým dětským uším dolétlo z řečí a úvah dospělých. Měli tehdy na mysli krvavé zvraty, jako byla Velká francouzská revoluce nebo nám vnucovaný obraz tzv. husitského revolučního hnutí nebo Velké říjnové socialistické revoluce (VŘSR – pro nepamětníky). Pak jsem ale sám zažil revoluci, při níž krev netekla a ve které se špatný systém najednou zhroutil, jakoby vypařil a přestal existovat. Neuvěřitelně, nečekaně, vlastně zázračně. S revolucemi to tedy nebude tak jednoznačné.

V době zániku diktatury proletariátu, jak bezohledně, pyšně a úplně lživě nazývali svoje vládnutí sami komunisté, mi bylo 22 let a byl jsem ještě na univerzitě. Nebývalou a nenadálou vlnu studentské aktivity a protestů proti vládě jedné strany jsem tak pozoroval a prožíval zevnitř. Na prosbu redakce Srdíčka zkusím krátkou, osobní a určitě velmi subjektivní úvahu, co vlastně „Velvet revolution“ (jak ji na západě pojmenovali konsternovaní komentátoři) dala a vzala víře jednoho katolíka. Víra má ale tvář vnitřní i vnější a každé z nich se za totality i ve svobodě žilo trochu jinak.

Vzpomínky jsou vždycky ošidné, protože jsme po letech jiní, i když se třeba cítíme pořád titíž. Víím ale skoro jistě,

že svět před revolucí byl přehlednější. Padouši byli jasně identifikovatelní, učitelé ve škole ve věcech nedávné historie a náboženství lhali nebo mlžili. Příslušníci VB (pro mladší: policie) nepomáhali a nechránili, ale bylo radno se jim zdaleka vyhnout. Chodit do kostela bylo víceméně riskantní. Mnozí kněží byli hrdinové a za těmi oblíbenými, uklizenými v pohraničních zapadákovcích, se ke zpovědi muselo cestovat řadu hodin. O jiných kněžích se vědělo, že otevřeně kolaborují se stranou mající v programu církev zlikvidovat. Jediný seminář vychovávající kněze byl pod dohledem státního aparátu, který měl stejný cíl. O řeholnicích se spíše jen tušilo, že tajně někde mezi námi žijí. A tak dále a tak podobně, nebudu unavovat vnějšími reáliemi, tolikrát popsány. Jak to ale bylo s mou vírou?

Víra, která i v té nepřátelské době žila, se zdála upevněná pronásledováním. Vždyť hrozny vydávají šťávu, když jsou drcené. Kdo tehdy chodil do kostela, musel vědět, že něco riskuje a taková volba člověka zpětně utužuje. Svědectví o víře a vytrvalosti podávali kněží, řeholníci i laici v 50. letech pro svou víru zavření a nyní, na sklonku 80. let, byli přímo chodícími skálami víry, na nichž si vylámala zuby státní mašina se vši svou brutalitou. Ač měli zdraví zničené vězněním, z jejich řečí, pohledu, nadhledu a optimismu,

kteřý vyzařovali, bylo možné po litrech čerpat víru, že nad sebesilnějším režimem prostě musí být Bůh a že jemu věrní nakonec zvítězí. Setkávání s kněžími bez souhlasu, modlitby a semináře po soukromých bytech, ze kterých se odcházelo po jednom, aby sousedi nepojali podezření, vpálily do duší odhodlání a vědomí, že o něco jde. Musím ale přiznat, že nevím o nikom z mé generace, kdo by za chození do kostela trpěl. V kádrových posudcích jsme to měli, ale odhodlání režimu už sláblo. Nakonec i adorace pořádané P. Oldřichem Navaříkem v brněnském jezuitském kostele, které se pro mě se staly iniciačním zážitkem prožívání víry každým pórem těla, nějak režim povolil nebo alespoň toleroval.

Celkově ale komunistický aparát víru rozleptával a k prázdným kostelům a pověsti ateistického národa nám hodně pomohlo 40 let rudého bloudění. Víra je sic plamen zapálený shora, který nikdo nemůže vzít násilím, ale když není čím přikládat, i on vyhasíná. Víra se předává příklady a slovem a komunisté dobře věděli, že když tohle udusí, další generace nebudou mít z čeho brát. Já měl to štěstí, že pro moje okolí bylo věřit normální a víra spojovala v prožitku společného protestu proti zlu, které už pod povrchem sláblo a ztrácelo dech.

Převrat byl euforický. Po nejistotě prvních mrazivých dnů s demonstracemi, modlitbami, výjezdy a vylepováním plakátů, v podstatě života mimo domov, člověk ani nestačil dost rychle absorbovat změny, jak se církevní život uvolňoval. Skoro bez dechu jsem hleděl na hábit křížovníka s červenou hvězdou, vlastně prvního řeholníka, kterého jsem v životě viděl. Mše

přenášena celostátní televizí byla neuvěřitelná a důvodem k slzám. Mše! A v televizi! Jak strašně to nešlo dohromady! Nabytá svoboda byl prostě zázrak, ve který jsem se neodvažoval doufat.

Nicméně se ten zázrak stal, režim a jeho kolaboranti a osoby různou měrou narušené nebo podrobené se kamsi vytratili a církev, což jsme my a naši pastýři, se ocitla v úplně nové situaci. Jako celá společnost i církev se musela přes noc učit chodit sama a sama si najít své místo v novém světě, kde najednou bylo tolik cest! Radostné, ale i komplikované bylo hledání úlohy křesťana v politice, občana ve státě, živitele rodiny v přetavujícím se a krachujícím hospodářském systému. Nikomu nehrozil vyhazov z práce nebo školy pro víru, ale v této najednou zrychlené době se bylo třeba naučit, že si můžeme dělat, co chceme a že za vlastní činy si ponese odpovědnost jen já sám.

Věřící a církev měli v prvních měsících a letech po revoluci vysoký kredit. Jedna za druhou vycházely knihy dříve nemyslitelných autorů, ukazující, jakou sílu má víra proti totalitě a bořily obraz hrabivých kněží přiživujících se na pověrách, který byl po 40 let režimem propagován. Věřit a navenek se k víře hlásit bylo nyní snadné a já jsem se oženil, přistěhoval se do Husovic a založil rodinu.

Teď si pomůžu stříhem, nezlobte se. Dnes je mi 52, děti vylétají nebo už vylétly z hnízda. Brzy budou mít svoje děti. Celá generace už vyrostla a dospěla ve svobodné době. Bez deformací, které se na nás v tom důležitém věku nějak podepsaly. Bez rozdvojeného chápání, že se něco jiného říká a něco jiného se myslí, bez oddělování na my doma versus ti venku. Jako

je každá generace něčím jiná, jsou i oni jiní. Jsou zvyklí cestovat a komunikovat, hranice pro ně neexistují. Jsou vzpřímení a uvolnění, počítají s tím, že mohou dosáhnout všeho, jen když budou chtít a přidá se trocha štěstí. Hospody jsou jich plné, ale dokážou si na ně i sami vydělat. Víc než já tehdy, počítají, jak se užíví. Také ale už nežijí v tom přehledném, černobílém světě jako my. Jako se učí ptačí mláďata létat, musí se učit neztratit se ve změti zpráv všech možných odstínů na škále pravda a nepravda, ale i na škálách jiných postojů a názorů, kde všechny jsou nějak pravdivé. Dospělou víru si musejí najít a vybojovat jinak než my. Už ne v rozechvění pololegálních společností za zavřenými dveřmi a na cestách za kněžími do pohraničí, ale v otevřené konkurenci různých životních postojů. Za hovory o víře a o Bohu jim nic nehrozí, naopak, možná jsou dokonce mezi svými vrstevníky zajímaví a pozornost a otázky se dají čekat. Přejaté rodinné rituály procházejí otevřenou oponenturou, kde už není možné jako argument použít boj proti jasnému vnějšmu zlu. Dospívající víra se ve svobodné zemi už nemůže opřít o mučednictví a musí si sama srovnat, proč vlastně je a proč chce být. V tomto bodě těm mladým a svobodným nezávidím, musí totiž jít hlouběji, aby jejich kořeny neuschly, aby našli pramen a zažili Boha, aby zažili hlad a zároveň dostali pokrm. Nás ještě mohlo přitáhnout sdílené prožívání něčeho zakázaného, nějaké alternativy proti tupé a prázdné moci okolo. Ale každá generace si asi má projít něčím jiným a je to tak dobře.

Kam se od revoluce posunul pohled na křesťany? Už dlouho nejsme hrdinové polistopadové euforie. Semínka hloupé,

ateistické výchovy klíčí dodnes a představy o Bohu a církvi jsou v myslích i docela rozumných lidí tak podivuhodně mylné! Karikatura církve, jako přežívající organizace žijící z lidské nevědomosti, které jde především o peníze, vliv a svoje udržení, má pořád tuhý život a odkudsi vylézá. Mediální obraz o nás je postaven na pokliscích kněží, politických názorech toho nebo onoho představitele, a samozřejmě finančních a restitučních aférách. Křesťan je chápán jako ten, kdo především má zakázáno dělat tohle nebo támhleto. Člověk se pak diví, že se vlastně mluví o něm, vždyť v něčem takovém vůbec nežije a takového Boha, policajta, taky nezná. V tom se s nevěřícími dobře shodneme. Vypadá to, že v nové době naše víra nestojí před komunistou s pendrekem, ale před úkolem zeptat se sama sebe, v co a proč vlastně věříme, a umět to předat. A také před úkolem na kolenou se modlit, abychom v té zkoušce, stejně jako naše mladá generace, obstáli. Můžeme totiž zjistit, co námi může otrást.

Jsme-li úplně otevřeně konfrontováni se světem nevěřících, můžeme s údivem zjistit, že nejsme o mnoho lepší než oni. Jsme-li upřímní, můžeme se od nich vlastně mnoho dobrého naučit. Od úsměvu, pozdravu, nezištné nabídky, přes obyčejnou slušnost a zdvořilost, které jsou předpokladem vši křesťanské morálky, až po prostou chuť do života a práce. Toto srovnání nám může podrazit kolena, zjistíme-li, že jediným rozdílem je, že chodíme v neděli na mši a že jméno Boží bereme nadarmo, jen když jsme opravdu vytočení.

Co nám tedy zbývá? Naštěstí dost. Je to naděje a láska, které jako slabí a hříšní dostáváme přímo od zdroje. Evangelia

už snad ani nemohou víc mluvit o tom, že Bůh udělá všechno pro ty, kteří svou slabost poznají a prosí o pomoc. Miluje lidi, protože každý den si volí svou cestu, prožívají a zápasí., Ne pro to, že by byli dokonalí! Nevěřící okolo nás čerpají morální sílu ze železných zásob předků, které nějak přežily komunistický marasmus. Mnozí z nevěřících, které potkáváme, jsou vzácní, vzdělaní a dobří lidé. V mnohém nás převyšují. Mnohdy vědí, že jsme křesťany, a Kristus je jim sympatický. Ale nepoznali jej tak, jako jej známe a dotýkáme se ho my. Možná se potkali s někým, kdo jim církev znechutil, možná zašli do kostela, ale zjistili, že tam ničemu nerozumí a jim nejspíš taky nikdo. Možná také, že si už na základě čehokoliv udělali svůj mylný a kritický názor na církev a je jim v něm dobře. Jako sv. František bychom měli být schopni poděkovat za kritiku a lekci pokory a uznat, že na každém šprochu je trochu pravdy.

S tím zmíněným českým ateismem to ale možná nebude zas tak zlé. Když se podíváme na země okolo nás, i ony si prožívají bolesti svobody a hledání. Katolické Polsko je tak vnitřně rozštěpené, že nám mnozí Poláci klid na domácím poli závidí. Bohatí a vychovaní Němci houfně a rychleji než Češi opouštějí církev. Co kdyby byla naše farnost obrazem pohybu v celé zemi?

Husovická farnost je vlastně jednou velkou odpovědí na otázku v nadpisu. At-

mosféra, když jsem sem začal chodit, se o tolik liší od dneška: v neděle a svátky plný kostel lidí! Z daru mně neznámého dobrodince se zrovna z obrovského lešení náročně opravuje! Fara je zvelebená k nepoznání od sklepa po střechu! Ale hlavně jí proudí lidé a fara žije. Kolik lidí se účastní života farnosti, oprav a vyřizování dotací! Kavárna, akce na zahradě fary, příprava katechumenů, organizování „Daru lásky“. Potom za srdce beroucí hudba z kůru! Děti pobíhající kostelem (Díky za ně! Když tedy nedupou nebo neřvou až moc silně.). Symbióza s Orlovnou! Noc kostelů! Putě! Nástěnky přetéckající neuvěřitelně bohatou nabídkou společenství, duchovních akcí! Stále tlukoucí Srdíčko! Soběšický klášter! Skvělí františkáni! Je třeba pokračovat? Za třicet let se díky svobodě život farnosti vynořil, rozkvetl a proměnil k nepoznání.

Naše víra je už 30 let díky Bohu svobodná a naplněná a otevřeně vystavená pohledu okolí. Mnoho se změnilo a lidé okolo od nás právem něco čekají. Že budeme umět mít rádi, že na nás bude spolehnouti, že budeme umět se podělit o to, proč jsme na světě a kde jsou zdroje naší naděje. Musíme to ale vědět sami. Dobrat se k tomu nebo snad lépe: nebránit se být k tomu doveden, nemusí být ani rychlé ani příjemné nebo snadné. Ale díky Bohu! Je to možné skrze Ježíše Krista, našeho Pána! (Řím 7,24.)

Martin Vácha

VE FARNOSTI SE UDÁLO: DAR LÁSKY

Fotografie Jitka a Vladimír Boudní

MALOVÁNÍ PRESBYTÁŘE

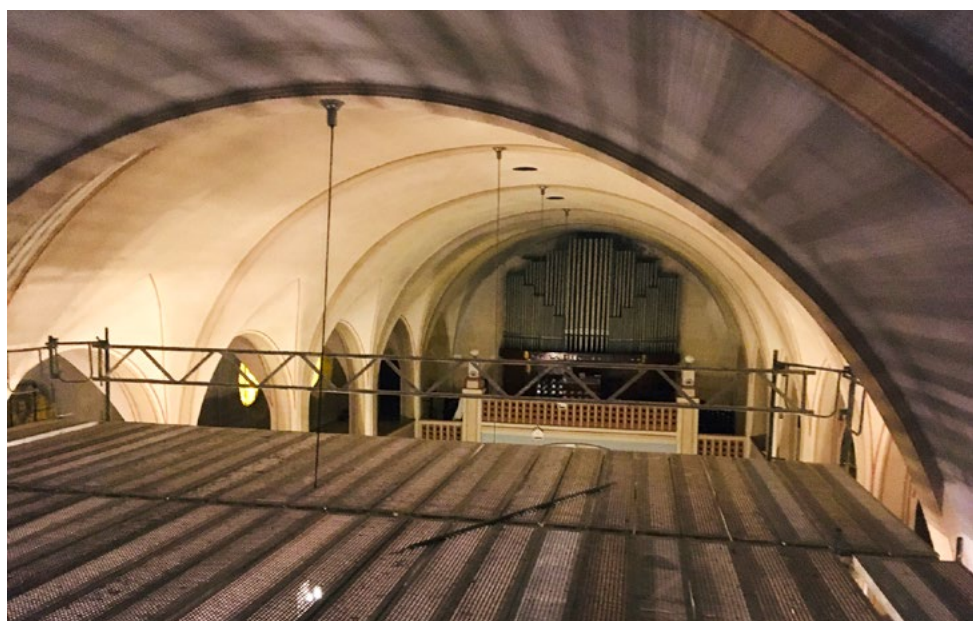

Foto Ondřej Špetík

ROZSVĚCOVÁNÍ VÁNOČNÍHO STROMU

Foto
Magda Špetíková

NEVŠEDNÍ ZÁŽITEK

Milí čtenáři SRDÍČKA, ráda bych se s vámi podělila o jeden nevěšdní zážitek.

Asi v polovině letos tak teplého, slunného října chtěla jsem ještě užít krásného podzimu a jela do Útěchova s plánem podívat se na Vranov. V lese hned za Útěchovem na rozcestí silnic Vranov – Adamov však čekalo nemilé překvapení: lesní cesta na obou stranách silnice je zatažena páskou a hlídkující zřízenec mne obrací zpět. V lese se kácí, není možno pokračovat. Co teď? Vrátit se? Ale vtom zde zastavuje auto. Mladý řidič chtěl projíždět do Blanska, rovněž však dál nemůže. „Do Blanska? A prosím, nevzal byste mne kousek s sebou?“ hned mne napadá, aniž bych si všimla, že má na střeše majáček „TAXI“. (Jako „starší ročník“ nikdy ke svým cestám nepoužívám služeb taxíků – je to pro důchodce příliš drahé.)

Měla jsem však štěstí. Taxikář vezl do Blanska nějakého cizince, staršího pána, a ochotně mne bere s sebou, zvláště, když mu navrhuji kratší trasu lesní silnicí přímo do Adamova. Za jízdy se dáваме spolu do řeči. Zprvu o krajině, kterou jedeme – znám ji totiž dobře. Mladík je velmi přátelský, hovoříme trochu i o osobním životě. Překvapuje mne, že se mi dokonce svěřuje i se svým životním problémem: má diagnostikovanou roztroušenou sklerózu. Choroba dosud nepropukla, ale „časovaná bomba“ je tu a je pouze otázkou času, kdy se tak stane.

V Blansku jsme se rozloučili, ale jaké bylo mé překvapení, když asi po dvaceti minutách jsem uviděla jeho auto stát u autobusového nádraží! (Marně jsem tam hledala spoj někam do Moravského Krasu; nic mi nejelo.) Mladík se vrací zpět do Brna a nabízí, že mne opět vezme s sebou. Ráda přijímám. Vracíme se jinou trasou přes Svatou Kateřinu (ukazují mu gotickou kapli), Šebrov a k Vranovu. Tam, v dohledu kostela, se loučíme.

Při mé zmínce o tom, že se občas věnuji ležícím klientům v Domově důchodců, jevil mladík o toto téma značný zájem. Na dotaz, co tam čtu, jmenuji též knihu Franze Werfla *Píseň o Bernadettě* – nezná ji. Hovořím s ním o zjeveních Panny Marie v Lurdech i o tom, jak kniha vznikla (židovský původ autora, jeho pobyt v Lurdech za války a seznámení se s celou historií zjevení a s životem svatě Bernadetty.) Poslouchá s velkým zájmem. Úmyslně nenavozuji otázku víry, ale při loučení v dohledu vranovského kostela mu s přáním všeho dobrého ukazují „vzhůru“. Mám silný pocit, že jsem snad, s pomocí Boží a Panny Marie zasela do jeho duše semínko – vzklíčí? Bude je pěstovat? Nevím – asi se již nevidíme, není to pravděpodobné. Ale modlím se teď i za Tomáše, představili jsme se jen křestními jmény. A říkám si: cesty Boží jsou nevyzpytatelné! Byla to vše jen náhoda nebo milost, která snad časem přinese i ovoce?

LS

PRVNÍ PÁTKY V NAŠEM KOSTELE

V roce 1910 si Bůh vybral, aby náš kostel byl zasvěcen Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. A v roce 2020 si Bůh vybral, aby se právě v tomto kostele konaly pobožnosti devíti prvních pátků. A nás všechny zve, abychom se jich účastnili. A nejen nás, farníky z Husovic, ale přímo celé naše město Brno.

Jak je známo, v roce 1673 se ve Francii zjevil Pán Ježíš rádomé sestře Markétě Marii Alacoque, ukázal jí své Srce a řekl jí, že jejím prostřednictvím chce obohatit lidstvo o poklady svého Božského Srdce. Pak jí předal těchto dvanáct zaslíbení nabízených všem ctitelům jeho Nejsvětějšího Srdce:

1. Budu je těšit ve všech jejich útrapách a protivenstvích.
2. Budu žehnat všem jejich pracím a podnikům.
3. Dám jim všechny milosti potřebné jejich stavu.
4. Budu jejich bezpečným útočištěm v životě, ale zvláště v hodině smrti.
5. Hříšníci naleznou v mém Srdci pramen a nekonečné moře milosrdenství.
6. Duše vlašné se stanou horlivými.
7. Horliví se brzy povznesou k velké dokonalosti.
8. Kněžím dám milosti, že přivedou k pokání i nejzatvrzelejší hříšníky.
9. Rodinám, v nichž se bude mé Srdce uctívat, dám pokoj a mír.
10. Budu žehnat domům, v nichž bude vystaven a ctěn obraz mého Srdce.
11. Jména těch, kteří tuto úctu rozšiřují, budou navždy v mém Srdci.

12. Těm, kteří po devět měsíců každý první pátek půjdou ke svatému přijímání, dám milost, že vytrvají v kajícnosti až do konce a nezemřou ve stavu nemilosti. Mé Srdce jim bude bezpečným útočištěm.

Určitě by stálo za to vykonat pobožnost devíti prvních pátků jen kvůli jednomu z těchto zaslíbení, ale Pán je tak dobrý, že jich nám nabízí hned dvanáct.

Dovolím si malá přirovnání: některá obchodní firma vyhlásí akci, že kdo přijde devětkrát do jejich obchodu, dostane zdarma poukázku na 10 milionů Kč. Dovedu si představit, že obchod by byl obležen lidmi, které by zlákala vidina peněz. Nebo kdyby některá lékárna vyhlásila, že kdo devětkrát užije nějaký jejich lék, tak už nikdy neonemocní. Určitě by se našlo hodně lidí, kteří by tomu uvěřili a vyzkoušeli by to.

Ježíš nám v zaslíbení devíti prvních pátků nabízí něco více než peníze nebo zdraví. Nabízí nám sebe, nabízí nám svou blízkost, nabízí, že nás bude milovat ne 10 let, ne celý život, ale celou věčnost. Nevím, jestli jde nabídnout ještě něco většího.

Takže od nového roku, každý první pátek v měsíci, máme možnost v našem husovickém kostele vykonat tyto pobožnosti. V 18.00 začne mše svatá a po ní bude pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu zakončená pozhennání. Je vhodné v tom týdnu, kdy budeme konat pobožnost, jít také ke svátosti smíření. Začínáme v pátek 3. ledna 2020.

Tak jako jsou první pátky v měsíci zasvěceny Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, jsou první soboty v měsíci zasvěceny Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Také od nového roku se budou konat pobožnosti k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie,

a to v kostele sv. Michaela v Brně. Budou začínat vždy v 18.00 modlitbou sv. růžence, po které bude následovat mše svatá. První pobožnost se koná v sobotu 4. ledna 2020.

Daniel Kummer

AKCE FARNÍ I JINÉ

19. 12. zpovědní večer farnosti

22. 12. po mši sv. v 10 hod. vystoupení Barvíňku

4. 1. Tříkrálová sbírka

8. 2. farní ples

22. 2. fašankový průvod Husovicemi

25. 2. masopust na faře

Orel Husovice a farnost Husovice vás srdečně zvou na **Ohňostroj pro děti**, který odpálíme v úterý 31. 12. v cca 18:15 hodin před kostelem v Husovicích. Vlastní pyrotechnika vítaná!

Farnost u sv. Tomáše v Brně zve na **Kurz Alfa** (12 večerů), který bude začínat 9. 1. 2020 ve čtvrtek v 19 hodin na faře Brno (Lidická 6). Zájemci z řad nevěřících nebo hledajících se mohou hlásit na mailové adrese: alfautomaska@gmail.com.

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice a Soběšice

Vydavatel a místo vydávání: Římskokatolická farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně, Brno-Husovice, Vranovská 766/103, 614 00 Brno, IČ: 64327370

Kontakt: sdicko.husovice@seznam.cz

<http://www.farnost-husovice.cz>

Četnost vydávání: **dvouměsíčník**

Ročník, číslo a den vydání: **XXIII, 5/2019, 22. 12. 2019**

Redakční rada: **Miroslav Boudný; Martin Čermák; Veronika Čermáková; Jan Kapistrán Gajdoš, OFM; Ondřej Špetík; Markéta Špetíková** (šéfredaktorka)

Vychází výlučně pro vnitřní potřebu vydavatele. Neprodejné. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka tohoto čísla byla dne 13. 12. 2019.